

[Arne Christiansen]

spørgsmålet afklares. Jeg har noteret mig, at ministeren nu næsten kan sætte dato på etablering af varmeprisudvalget. Det vil jeg gerne takke for, men jeg må føje til, at det burde for længst være sket.

Om rentabilitet og økonomi gælder, at man faktisk kan nå et hvilket som helst resultat, alt afhængigt af, hvilke forudsætninger man går ud fra. I sådanne situationer må man så i høj grad vurdere forudsætningernes sandsynlighed. Jeg kan ikke lade være med at henvise til to artikler i dagens aviser, den ene af en tidligere B&W-direktør i Politiken, den anden af lederen af Akademiet for Fremtidsforskning. Jeg tror, at de, som vil ofre tid på at læse dette, vil kunne se en hel del om, hvordan man kommer til de forskellige resultater, og hvordan man også nødvendigvis langs ad vejen må revidere de beregninger, der er foretaget.

Det er klart, at aftalerne med Ruhrgas og med Sverige er relevante faktorer, der må indregnes, og derudover har ministeren nu yderligere opstillet seks varianter. Så vidt jeg kunne lytte mig til hos ministeren, er det bortset fra realprisstigningerne ikke de store udsving, der sker med varieret tilslutningstakt – heller ikke når naturgassen udelukkende henvises til områder, der ikke har mulighed for kraftvarmeforsyning. Men for samfundets og forbrugernes og også for sin egen skyld mener jeg ministeren her bør vise den størst mulige imødekommethed, når der ønskes tal på bordet. Alle vil f. eks. gerne vide, hvad forsyningssikkerheden kommer til at koste. Det er jo et væsentligt argument i spørgsmålet om salg af gas ud af landet. Hvad er vi parate til at betale for 25 års forsyningssikkerhed baseret på en national ressource?

Som sagt er der ingen tvivl om, at de største problemer i øjeblikket er tidsfaktoren og usikkerheden om aftagerprisen. De mere radikale synspunkter såsom opsigelse af aftaler, skrinlægning af projektet osv. ligger derude, hvor de efter min opfattelse unddrager sig en seriøs vurdering i en tid, hvor andre lande betragter enhver national energikilde som en af de væsentligste garantier for fremtidig økonomisk vækst og beskæftigelse.

Mere vigtigt ville det være, om der kunne skabes enighed om at bringe alle energikilder ind i et konstruktivt planlægningsarbejde, og her har regeringen et tungt ansvar, så længe

den kun gør tingene, om ikke halvt, så trekvart, fordi man stadig ikke kan beslutte sig til at indføre kernekraft.

Om den konservative dagsorden skal jeg sige, at den efter min opfattelse vil sætte tidligere lovgivning her i folketinget ud af kraft for en tid, den vil skabe problemer i forhold til vores aftale med Sverige, og den vil ikke lette kommunernes overvejelser og dispositioner. Vi kan derfor ikke stemme for den.

Maisted (FP):

Fremskridtspartiets indstilling til naturgasnettet er vist ret klar. Vi mener, at man har foretaget alle tiders fejlsvurdering. Det, der bekymrer os mest, er socialdemokratiets løfter om en folkelig debat om energipolitikken. Her kan man se, hvad socialdemokratiet mener med en folkelig debat. Man aner ikke, hvad naturgasnettet kommer til at koste for brugerne. Man ved ikke, hvilke priser forbrugerne skal betale, og man giver dem ingen mulighed for at sige nej til dette projekt.

I første omgang afslog man at gennemføre en folkeafstemning. I anden omgang tilsidesætter man regionale og kommunale planlægninger, der efter miljøloven skulle sendes ud til en høring, som selvfølgelig vil betyde forandringer. Det tilsidesætter man ved at oprette regionale gasselskaber, som allerede har fremlagt finansieringsplaner. Et af de forhold, der kan bevirke, at beregningerne vedrørende naturgasnettet meget hurtigt kan vælte, er, hvis vi kommer ud for en kraftig devaluering.

Derfor er det klart, at fremskridtspartiets forslag og også de konservatives forslag om at eksportere gassen ville være det eneste rigtige, idet vi her får en klar økonomisk fordel og undgår de meget store investeringer i distributionsnettet. Det bliver imødegået af andre, som siger, at der er en god forrentning af naturgasnettet, det er mere samfundsnyttigt, og det styrker forsyningssikkerheden. Argumenterne holder ikke, for man kan altså ikke sammenligne Rundetårn med et torden-skrald. Det er det, man prøver på at gøre ved at tale om en samfundsøkonomisk fornuftig forrentning af naturgasnettet i forhold til en eksport af naturgassen.

Argumenterne vedrørende forsyningssikkerheden stemmer heller ikke. I en almindelig oliekrise som den, vi kender fra 1973, vil